

Anders Mølgaard (V):

I slutningen af oktober måned aktionerede nogle tusinde gymnasieelever og hf-elever for at vise deres utilfredshed og foragt for politikerne. En stribe gymnasier blev ligefrem bosat, og 3.000-4.000 gymnasieelever deltog under kyndig vejledning af en transitmedarbejder i verdens største massesynkroniserede fald her på Christiansborg Slotsplads. Hvad får tusindvis af unge udrustet med soveposer og guitare til at bosætte gymnasier og lave faldøvelser til Guinness rekordbog?

En række indlysende billeder melder sig i hvert fald umiddelbart på min nethinde:

1) Aktionen kan måske have til formål at vise foragt over for Teheranstyrets forfølgelse af Salman Rushdie.

2) Aktionen kan have til formål at vende befolkningens og Folketingets opmærksomhed mod behovet for en hjælpeindsats over for millioner af sultende børn på Afrikas Horn eller i Mozambique.

3) Aktionen kan være en demonstration af solidaritet med de hårdt pressede demokratiske kræfter i Baltikum eller i Rusland.

4) Aktionen kunne være et råb om at stoppe ragnarokket på Balkan.

Men ak og ve, protesten har helt andre jordnære, ja, næsten skyklaplignende årsager, idealismens svanevinger kan ikke løfte sagen mange meter over jordoverfladen. Den konkrete baggrund for protesten var en årlig brugerbetaling på typisk sølle 100-300 kr. pr. elev for fotokopier. En undersøgelse har som tidligere omtalt dokumenteret, at fotokopier, lommeregnere og ordbøger gennemsnitligt løber op i 700 kr. årligt pr. elev. Vi synes i Venstre, at det er et meget rimeligt leje for egenbetaling, og man skal lige huske, at vi i Danmark har den måske mest gunstige SU-lovgivning i verden. Jeg vil endda vove den påstand, at mange unge på grund af SU og/eller fritidsjob aldrig senere under videreuddannelse eller i job får så meget tilovers til lommepenge som i gymnasietiden. Derfor synes jeg, at man ikke kan lade være med at fundere over, om dette SF-lovforslag egentlig ikke – selvfølgelig ufrivilligt – siger en hel del om omfanget af vore problemer eller måske mangel på samme i Lidenlund.

Køpke Christensen (FP):

Fremskridtspartiet har det synspunkt, at grunduddannelsen på folkeskoleniveau skal betales af det offentlige. Det betyder naturligvis ikke, at vi ikke meget gerne ser ændringer af den nuværende struktur, men vi ser f.eks. helst, at en eventuel indførelse af brugerbetaling på skoleområdet på visse punkter indgår som en del af en større strukturreform på hele området.

Brugerbetaling på gymnasierne er netop et godt eksempel. Fremskridtspartiet ønsker indførelse af markedsøkonomiske principper i skolesystemet, og det gælder naturligvis også på gymnasieområdet, og som sådan er det klart, at selve ideen om betaling for kopiering ikke ligger fjært fra Fremskridtspartiet. Vi ønsker en synliggørelse af udgifterne i forbindelse med undervisningen, og det er egentlig heller ikke unaturligt, at gymnasieelever også skal bidrage til deres egen uddannelse, lige så vel som andre uddannelsessøgende efter folkeskolen. En uddannelse er efter Fremskridtspartiets opfattelse først og fremmest en investering for hele livet. Derfor er det også rimeligt, at man selv betaler en stadig større del af udgifterne.

Brugerbetalingen for undervisningsmaterialer i kopiform m.v. kan have den gavnlige virkning, at eleverne hele tiden får de nyeste materialer og oplysninger i stedet for at skulle trækkes med forældede bøger med fortidige oplysninger. I den forbindelse vil jeg for dem, der ønsker større offentlige udgifter, meget kort nævne, at Fremskridtspartiet ikke støtter nye og større bevillinger til gymnasierne for at sikre eleverne de nyeste bøger på skatteydernes regning. Brugerbetaling for kopimaterialer m.v. er i den nuværende størrelsesorden næppe af afgørende betydning for de enkelte studerende og kan derfor efter Fremskridtspartiets opfattelse ikke betegnes som et opgør med princippet om gratis skolegang. Under alle omstændigheder mener Fremskridtspartiet ikke, at alle børn skal tilbydes eller tvinges gennem 12 års offentligt betalt skolegang.

Når det foreliggende lovforslag alligevel vækker sympati hos Fremskridtspartiet, er det derfor ikke af principielle grunde, men derimod fordi den måde, brugerbetalingen er gennemført på, ikke tilfredsstillende de krav, Fremskridtspartiet stiller til nye initiativer på det offentlige område. Vi finder, at den nuværende